

MONIKA
WURM

Nedotknuteľný

PRÍBEH ZLODEJA
Z INDIE

Nedotknuteľný

MONIKA WURM

Nedotknuteľný

PRÍBEH ZLODEJA
Z INDIE

Text © Monika Wurm, 2020
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2020
Cover design © emmagraves.co.uk
Cover illustration © Netkoff, KishoreJ, HBRH/Shutterstock

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná úprava Denisa Stareková
Odborná revízia indických pojmov PhDr. Anna Rácová, CSc.
Odborná revízia arabských pojmov Mgr. Emanuel Beška, PhD.

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0074-8

Prológ

Hovoria nám, že v dvadsiatom prvom storočí otroctvo neexistuje. Tvrdia, že všetci ľudia sú si rovní. Nahovárajú nám, že spravodlivosť a zákon platia pre všetkých rovnako.

NO JE TO NAOZAJ TAK?

V tejto knihe som sa rozhodla poukázať na to, že ľudstvo sa ešte musí popasovať s otázkou moderného otroctva, práv a rovnosti.

Každý z nás tuší, že otroctvo a útlak stále existujú, ale radi predpokladáme, že sa to predsa nemôže týkať našej rodnej zeme. Skôr by sme si to vedeli predstaviť v krajinách tretieho sveta. No opak je pravdou. Táto kniha vám to dokáže a možno práve vás alebo vaše deti varuje pred nebezpečenstvom, ktoré denne striehne na príležitosť. Vytvorila som pre vás dva na prvý pohľad odlišné príbehy, ktoré však majú veľa spoločného.

Príbeh mladého Inda z najspodnejšej spoločenskej vrstvy a chudobnej Ukrajinky túžiacej po lepšom zajtrajšku vás nielen dojme, ale nekompromisne poukáže na nepravosť, nebezpečenstvo a bezmocnosť, ktorým museli čeliť. Niekedy balansujú na hrane kriminality len preto, aby prežili. A niekedy chýba naozaj málo, aby to definitívne vzdali.

Ak máte odvahu ponoriť sa do srdcovúceho príbehu, sľubujem vám emocionálnu búrku, ktorej hromobitie zasiahne úplné hlbiny vášho srdca. A mnohých to i zabolí.

Tieto a podobné príbehy si naozaj zaslúžia, aby ste na ne nezabudli. A ja viem, že nezabudnete...

1

„Ten príbeh chcem počuť celý a do detailov. Nesmieš nič vynechať, prosím, rozprávaj mi...“ Unavená si dopriala krátku prestávku, kým ja som sa kochal v jej povädnutej kráse. Pre mňa bola nádherná rovnako ako v deň, keď som ju stretol prvý raz. Miloval som ju celou svojou bytosťou. Nechápal som, že to krehké stvorenie, otupené strastiplným životom a ťažkým osudom, bolo schopné takého jemného citu.

Z úvah ma prebral jej ston, keď dokončila predchádzajúcu myšlienku: „Milujem, keď sa tvoje oči stratia v dialľavách, kde v šere minulosti hľadajú zabudnuté spomienky...“

Nežne sa na mňa pozrela a dotkla sa mojej chvejúcej sa ruky, ako keby ma tak chcela povzbudiť do ďalšieho rozprávania. Áno, stále som sa chvel, ale iba pri nej. Chcelo sa mi plakať, keď som ju takto videl, ale musel som sa premôcť. Aspoň kvôli nej, keď už nie kvôli sebe.

„Od začiatku?“ zisťoval som opatrne. Prikývla a bez slova privrela viečka. „Ale... Ani ty nebudeš mlčať. Nikdy si mi o sebe nič neprezradila...“ Opäť iba mlčky prikývla, či mi však o sebe naozaj niečo prezradí, to zostávalo otvoreným tajomstvom blízkej budúcnosti. Pobožkal som ju na hánky a tichým hlasom som začal rozprávať...

„Hľadali ťa, Ráhul! Čo si zase vyviedol? Pre tvoje dlhy mi zničili celú dielňu! Veď sa na to pozri, došľaka!“ Bidžu ma vyčítavo udrel do pleca, čo malo za následok, že môj pes naňho vyceril zuby. V skutočnosti sme nikdy neboli priatelia, ale skôr obchodní partneri.

Vždy keď sa mi podarilo ukradnúť nejaký mobilný telefón, Bidžu ho uviedol do pôvodného výrobného nastavenia, v prípade potreby odblokoval, a hľadal vhodného kupca, ktorému nezáležalo na pôvode ponúkaného tovaru. Z nášho vzťahu sme jednoducho mali osoh obaja.

Bidžu ma opäť drgol, aby som na jeho výčitky nejako zareagoval. Mykol som plecom bez väčšieho záujmu.

„To by nebolo po prvý raz!“ zamrmľal som si popod nos. Lenže Bidžu zúrilo, aj keď si bol vedomý, že naša práca nikdy nebola bezpečná.

„Vieš, ako dlho potrvá, kým zoženiem, veď ty vieš čo?!“ Vypleštil oči, ako keby som mu stúpil na jeho bosú nohu, ktorou udieral do prašnej zeme.

„Tu máš!“ Podal som mu úlovok minulej noci, najnovší mobil značky Samsung.

„Hádám si nemyslíš, že mi jeden poondiaty mobil stačí na výmenu za laptop a programy? Prestaň fetovať, ty idiot!“ zúrilo a malou paličkou odháňal túlavého psa, ktorého sa vždy bál.

To, že som s fetovaním lepidla prestal už dávno, som mu nemusel pripomínať. Vedel to, lebo sme prestali spolu, keď nás ako decká uniesli do kameňolomu. Stali sme sa lacnou pracovnou silou a od vyčerpania sme tam takmer zomreli. Našťastie nás po pár týždňoch zachránila nejaká organizácia na ochranu detí, lenže ani oni neboli o nič lepší. Pod rúškom nejakej zahraničnej značky nás strčili do ďalšieho brlohu, kde sme museli takmer celý deň ručne prišívvať koráliky na svadobné šaty boháčov. Napokon sme jedného dňa ušli a...

Krátky záblesk môjho pohnutého detstva ma napriek všetkému nechal chladným, bol som zvyknutý už naozaj na všetko. Bidžu sa začal prehrabávať v zničenej dielni a snažil sa zachrániť, čo sa ešte dalo.

„Dlhuješ mi aspoň štyri telefóny!“ Nahnevane sa pozrel mojim smerom. Viac pozornosti som mu nevenoval, zapískal som a po boku s túlavým priateľom, ktorý mi časom prischol, som kráčal smerom do slumu, kde na mňa za verejnými záchodmi mala čakať Dípiká. Jediná radosť a budúcnosť, ktorú som v mojom biednom živote mal.

Dípiká nepochádzala z podradnej vrstvy nedotknuteľných ako ja, ale milovala ma, viem to, aj keď to ešte nikdy nevyslovila. Spoločnosť nám zakazovala stretávať sa, preto bol tajný útek naša jediná šanca, aby sme sa mohli čo najskôr vziať. Časom sme plánovali spoločný odchod do zahraničia za prácou a spokojným životom v krajine, v ktorej existujú splachovacie záchody zabudované priamo v dome a vraj vôbec nezapáchajú. Povedala mi to raz Dípiká, ale nevedel som si to predstaviť. Možno jej tú hlúposť nahovorili jej vševediaci vyštudovaní bratia, ktorí ju chceli vydať za nejakého bratranca v Európe, no Dípiká sa proti dohodnutému manželstvu bránila zubami-nechtami.

Jej bratia by nám náš sobáš nikdy neodobrili, vedeli sme to od začiatku, a aj keby ešte žil jej otec, aj tak by sme nemali šancu na požehnanie. Podľa nich som jednoducho nebol hoden jej ruky. Preto sme sa mohli stretávať len občas, aj to iba potajomky.

Dnes sme si chceli dohodnúť finálny dátum úteku. Dípiká vedela, že sa o ňu dokážem postarať. Nebol som hlúpy, rýchlo som sa učil a vedel som aj celkom dobre čítať, trochu dokonca aj po anglicky. Pri turistoch toho človek veľa pochyť. Veril som, že sa vo svete nestratím, aj keď som do dnešného dňa za hranicami Indie nikdy nebol.

Napravil som si vlhké tričko, ktoré som si narýchlo vypral v rieke. Nanešťastie, rieka zapáchala ešte horšie ako moje prepotené oblečenie. Nemal som ani len na mydlo, nieto ešte na nové veci. No práve v takejto núdzi si človek snaží predstavovať lepšiu budúcnosť. Tešil som sa na život v inej krajine, kde neexistuje kastový systém, kde ma zamestnajú preto, lebo som spoľahlivý a šikovný, a nie podľa toho, k akej vrstve patrí. Veci si budem môcť kúpiť, nebudem musieť viac kraďnúť. Aj Dípiké kúpim šperky zo zlata, hodvábné sári a mydlo. A ak naozaj existuje ten splachovací záchod, sľubujem, že jej kúpim aj ten. Sníval som s otvorenými očami.

Rad ošarpaných betónových búdok, niektoré ešte so špinavým závesom, iné už bez neho, bolo cítiť už zďaleka, napriek tomu, že som ich ráno, jednu po druhej, vyčistil. Na tento, pre mnohých neprijemný zápach ľudských výkalov a vývratkov som si už dávno zvykol. Neexistuje zápach, ktorý by ma ešte dokázal prekvapiť. Ako dieťaťu mi smrad zozáčiatku robil problém, ale čas a núdza mi rýchlo pomohli zvyknúť si na prácu, o ktorú som sa nikdy nemusel obávať. Môj predchodca, ktorý ma zaučal, vždy hovorieval: „Synku, kým bude ľudstvo jesť, bude aj srať! Dovtedy sa my o robotu obávať nemusíme!“

Zahnal som staré spomienky na rané detstvo i psa späť do dediny. Dípiká sa už určite ako vždy ukrývala vo vysokej burine. Psovi, ktorý nikdy nepatril tak celkom mne, ale všetkým, som dal meno Hej. Dípiká sa ho bála, tak ako aj Bidžu. Vyšla von, až keď si bola istá mojou prítomnosťou, ktorú som dával najavo tichým popískaním jej obľúbenej piesne. No dnes mi už stihlo aj v hrdle vyschnúť a jej stále nikde. Áno, stávalo sa, že ju bratia niekedy strážili viac a na poslednú chvíľu predsa len nemohla prísť.

Keď som sa už chystal zjesť pomaranč, ktorý som pre ňu po ceste ukradol, všimol som si, ako sa burina za latrínami predsa

len hýbe. „Konečne!“ šepol som vďačne a v mysli sa mi vybavil zmyselný obraz jej dokonalých kriviek. Privrel som viečka a predstavil som si, ako spolu strávime prvú manželskú noc.

Vtom som pocítil tupý úder do hlavy, a keď som konečne dokázal otvoriť oči, ležal som na zemi a bratia mojej tajnej snúbenice ma palicami tlkli hlava-nehlava. Dávali si pozor, aby sa ma v nijakom prípade nedotkli rukami alebo inou časťou tela.

„Takže sa ti zažiadalo našej sestry, ty chudák!? S takouto podradnou špinou, s obyčajným čističom záchodov, sa Dípiká zahadzovala?!“

Zaliala ma krv, ktorá ma dusila, a tak som sa nedokázal plnohodnotne brániť. Boli v značnej presile. Keď som sa už začal zmierovať s faktom, že ma zoderú z kože, prestali ma tlčiť a palicami ma odsunuli do najbližšej voľnej kabínky, rovno na miesto posiate výkalmi celého dňa.

„Vieš, akú hanbu ste vy dvaja zniesli na našu váženú rodinu?“ Jeden z nich ma palicou drgol do čela, aby som sa naňho pozrel. Myslel som si svoje. Ich choré delenie spoločnosti mi bolo u riti. Napriek tomu, že sú to už desaťročia, čo bolo oficiálne zakázané delenie ľudí na kasty, nikto sa toho v tejto prekliatej krajine nedržal.

„Necháme ťa žiť!“ prehovoril opäť niektorý z bratov. „Budeš žiť s myšlienkou, že za Dípikinu smrť môžeš ty!“

Pozbieral som posledné sily a snažil som sa zodvihnúť z klzkého, zapáchajúceho povrchu latríny.

„Nie-e-eee!“ zhrozene som zachrčal. Ten najstarší na mňa palicou hodil obhorené sári, zapáchajúce po benzíne, ktoré jednoznačne patrilo jej. Kedysi som ho pre ňu ukradol práve ja.

„Dípiká sa dnes pri varení náhodou vznietila. Veď to poznáš, jeden pohyb sem, druhý tam a človek sa ani nenazdá, ako rýchlo sa toto lacné oblečenie chytí pri otvorenom ohni. Úbohá sestra. Aká škoda, že sa nedožila zajtrašných sedemnástych narodenín. Pekný darček si pre ňu nachystal!“

V duchu som sa pýtal, či jej brat má vôbec srdce. Celý čas rozprával s úchylným úškl'abkom na perách, akoby ani nehovoril o svojej vlastnej sestre. Je naozaj pravda, že Dípiku poliali benzínom a podpálili, aby sa jej zbavili, lebo stretávaním sa so mnou údajne zneuctila rodinu? To nie je normálne! Asi nepatrím do tohto sveta, nerozumiem tomu. Veď sme sa iba raz bozkávali, ďalej sme nikdy nezašli!

Nestihol som im klásť otázky, pretože už odchádzali. Zdržal sa iba najstarší. Ten sa pred odchodom na mňa vymočil a nezaбудol si odpľuť.

„Bodaj by si mal toľko hrdosti, aby si svoj bezcenný život ukončil vlastnou rukou, aby sme si nemuseli špiniť tie naše!“ huchali mi v ušiach jeho slová, aj keď už zmizol za rohom.

Šokovaný a dobitý, som nemal ani toľko sily, aby som sa z tých sračiek vyplazil von na vzduch. Čakal som, kým nenastane noc, a až potom som sa pomaly dostal von, kde som zostal ležať, pokrytý fialovou látkou Dípikinho sarí, až do svitania. Vôňa benzínu ma natoľko omámila, že som takmer necítil bolesť.

Medzičasom začali k verejným záchodom prichádzať ľudia, no nikto si nevšímal zúbožené telo nedotknuteľného. Iba pes, ktorý sa bohvie odkiaľ vynoril, vedľa mňa ľútostivo kňučal. Malo to zviera viac súcitu ako tí, čo sa nazývali ľuďmi?

Ono to tak v Indii fungovalo už odjakživa. Tí z najpodradnejšej vrstvy nedotknuteľných jednoducho neboli považovaní za ľudí. Mali menšiu cenu ako zvieratá. Dokonca nesmeli používať ani rovnaké latríny. A to nehovorím o verejných studniach či kúpeľoch alebo o navštevovaní chrámov či škôl. Dokonca sme nesmeli kráčať po cestách, ktoré boli vyhradené len pre takzvaných *normálnych* ľudí. Ak niekoho z radu nedotknuteľných nachytali na podobných zakázaných miestach, mohli ho zbiť či zabiť a samozvaných vykonávateľov spravodlivosti takmer

nikdy nepostihol trest. Tisíce rokov stará kultúra sa nechcela vzdať svojich hlboko zakorenených, no chorých tradícií.

Ráno som sa poštvornožky odpratal do vysokej buriny, kde som zo seba pomocou lístia a hliny zotieral ľudské výkaly zmiešané s vlastnou krvou. Pes bol pri mne po celý čas ako môj tieň. Neviem, kedy sa mi napriek bolestiam podarilo ako tak zmobilizovať sily a odkráčať. Nemal som nič zlomené, aspoň som si to myslel. Pri najbližšom kanáli, ktorého hladina bola pokrytá hrubou vrstvou odpadkov a chemikálií z neďalekej výrobnéj haly, som sa snažil omyť. Žil som a dúfal som, že Dípiká bola nažive tiež. Chcel som veriť, že jej bratia len blafovali, aby nám prekazili plány a vystrašili nás. Možno jej nahovorili, že som mŕtvy, alebo niečo podobné. Musel som sa o tom presvedčiť na vlastné oči, preto som sa podujal na cestu k ich domu. Vedel som, že musím byť opatrný, v tejto oblasti totiž existoval nepísaný zákon o zákaze vstupu pre nedotknuteľných.

Obytný dom, v ktorom bývalo niekoľko lepšie zarábajúcich rodín, som sledoval z bezpečnej vzdialenosti. Vedel som, že Dípiká a jej rodina bývali v najväčšom byte na druhom poschodí. Nič nenaznačovalo, že sa tu len včera odohralo nejaké nešťastie. Myslel som si, že jej bratia len klamali. Nebol som zbabelý, ale nemohol som jednoducho zaklopať na dvere a spýtať sa, ako sa má Dípiká. Týmto neuváženým počínom by som jej iba ublížil, a tak som sa radšej krčil obďaleč a čakal som na vhodnú príležitosť.

Moju telesnú bolesť zatičila tá psychická, keď pred domom zastavila drožka, z ktorej vystupovala plačúca Dípikina matka. Jeden zo synov ju karhal, aby nevyvádzala na ulici.

Útla žena, zničená mnohými pôrodmi, sa musela nechať tyranizovať vlastným deckom! Mohol som byť ten najpodradnejší človek na svete, ale keby som mal rodičov, vážil by som si ich.

Nech som sa akokoľvek snažil preniesť ťažisko svojich myšlienok na iný bod, aj tak som si musel triezvo uvedomiť skutočnosť, že Dípiká... Niečo sa vo mne zlomilo. Musel som zakričať jej meno.

„Dípikáááá!“ zvolal som z celého hrdla, krivkajúc k ich domu. „Dípikáááá!“ opakoval som výkrik, ktorý prezrádzal dno môjho zúfalstva. Nemusel som dlho čakať, aby niekoľko jej bratov vyletelo na cestu pred domom. Vyzbrojení palicami a železnými tyčami, sa ma opäť chystali zbiť, keď ma v poslednom momente zachránil starý muž, ktorý tým faganom niečo zamrmlal skôr, ako sa do mňa pustili.

Dípikini bratia si len odpluli a nahnevane ho poslúchli. Zaliezli tam, odkiaľ vyšli. Starec, očividne nejaký mudrc, možno učiteľ alebo kazateľ, prešiel ku mne.

„Odíd', synku, tu nie si v bezpečí,“ vyslovil vlúdne a dotykom ruky ma nasmeroval opačným smerom od domu. Dotkol sa ma, aj keď nebol z rodu nedotknuteľných. Veľmi sa mi chcelo plakať. Nevedel som sa ubrániť pocitu viny a bezmocnosti. Moje bytie bolo celkom zbytočné.

„Dípiká je... je naozaj mŕtva?“ spýtal som sa starca, aj keď neviem, prečo by mi mal dať odpoveď práve on. Nemusel ani otvoriť ústa, jeho staré oči so zahnednutými bielkami hovorili zrozumiteľným jazykom mŕtvych.

„Odíd' a už nikdy sa sem nevracaj, synku. Nespôsobuj tej úbohej matke ešte väčšiu bolesť. Jej synovia sa rozhodli odsúdiť jej jedinú dcéru v jej neprítomnosti. Dípiká nemala ani najmenšiu šancu.“

Zastal som, nohy ma nevládali niesť. Moje telo kleslo do prachu. Starec mi doprial čas, aby som sa vyplakal. No len chvíľu.

„Vstávaj, musíš odísť, lebo...“ Nepovedal mi, že sem nepatrím, ale rozumel som. Nikdy nezabudnem na pachuť prachu tejto štvrte, ktorú som musel zakúsiť v najzúfalejšej životnej situácii.

* * *

Ani neviem, ako som prežil najbližšie dva dni. Bolo horúco, niektoré moje zranenia sa zapálili a začali zapáchať. Za tie roky som si už na to zvykol. V tieto dni som nepracoval, takže som nemal peniaze na jedlo. Zatúžil som zomrieť. Naozaj som sa pohrával s myšlienkou, že jeden z Dípikíných bratov mal pravdu. Mal by som svoj bezcenný život ukončiť. Lenže príležitosť ma nútila prežiť, keď som v zaschnutom bahne ulice turistickej štvrte, kde som hľadal alkohol na dezinfekciu rán, našiel storupiovú bankovku. Peniaze akurát tak na najnutnejšie jedlo na pár dní. Keď som sa posilnil a začal som si zvykať na fakt, že Dípiku už nikdy nevidím, prepadli ma výčitky, či som za ňou nesmútil príkrátko, keď som už dokázal bez problémov prehĺtať potravu. Slzy sa mi minulí, už som nevládal viac plakať. To však neznamenalo, že som si odpustil... že som si odpustil fakt, že som bezcenný tvor bez nároku na čokoľvek, nieto ešte na lásku.

Dípiká, moja krásna Dípiká, bola mŕtva. Po dvoch mesiacoch som túto skutočnosť začal brať ako fakt. V Indii sa to stávalo bežne, prakticky každý deň. Prečo som sa potom neprestával čudovať a nezvykol som si konečne na skutočnosť, že rodiny trestajú svojich potomkov za chybu nesprávnej voľby partnera?

Ešte veľa ráz som sa musel na vlastné oči presvedčiť, že tu už nie je a že ju jej rodina len neskrýva niekde v pivnici. Lenže po Dípike sa zlahla zem. Dípiká už nebola...

Hoci som sa pomaly vracal k pôvodnej práci, bola zo mňa iba troska bez duše, ktorú žrali výčitky svedomia. Schudol som, mal som dlhy, hľadala ma polícia, mal som ísť do väzenia pre krádeže a najhoršie na všetkom bolo to, že som patril do vrstvy nedotknuteľných. Bol som neslobodný občan bez nároku na čokoľvek. Možno by som sa mal ísť dobrovoľne nahlásiť na políciu.

Možno mi bude vo väzení lepšie ako vonku, nádejal som sa naivnými fantáziami. Vedel som však, že to tak nebude. Už som sedel dva razy, hoci len niekoľko týždňov.

Keby som mal cestovný pas, bol by som sa už dávno dal naverbovať nejakou pracovnou agentúrou na stavebné práce do Kuvajtu alebo do Dubaja, alebo hocikam inde, kde by som nepotreboval vzdelanie. Pas som však nemal, vzdelanie tiež nie a víza, o tých som mohol iba snívať.

Snažil som sa premýšľať realisticky. Vedel som, že na odchod do zahraničia potrebujem nejaké peniaze. Hľadal som si novú prácu na opačnej strane mesta, kde ma nik nepoznal. Nech som sa však snažil akokoľvek, nedarilo sa mi. Všetkým, ktorí ma odmietli pre môj pôvod, som sa pomstil. Niektorým som potrel steny ich obydlija výkalmi, iným som hodil kameň do okna alebo som ich okradol. No ani chvíľkový pocit zadosťučinenia nedokázal prekryť fakt, že čím viac zla som páchal, tým horšie som sa mal.

Môj osud bol však napísaný inak ako osud tisícov iných nedotknuteľných. V jeden deň sa mi začal meniť život. Všetko sa začalo počas zvyčajných nočných potuliek turistickou štvrťou, počas ktorých som hľadal zvyšky jedla po cudzincoch. Tí si totiž jedlo nevážili, a keď im niečo nechutilo, zahodili to. Nikdy v živote som nemal možnosť vybrať si niečo na jedenie, nikdy som nerozmýšľal nad tým, či mi niečo chutí, alebo nechutí. Mal som jedinou možnosť: zjesť to, čo som si mohol dovoliť, alebo to, čo sa mi podarilo nájsť.

Dnes som nenašiel ani omrvinku. Napriek tomu, že sa už pomaly blížilo ráno, ulice nikdy nespali. Obchody mali vždy otvorené a bdejúcich cudzincov vábili lacnými napodobeninami značkových odevov, kabeliek alebo hodínok. Vôňa karí mi len znásobovala večný problém, ktorým bol hlad. Sem-tam sa mihol nejaký bicykel, všadeprítomní drožkári čakali na zákazníkov a raz za čas prešlo úzkou uličkou aj nejaké auto. Vďaka hlasnej hudbe

som jedno počul prichádzať už z diaľky, preto som sa upratol čo najviac na stranu. Chvíľu som sa pohrával s myšlienkou, že sa mu hodím do cesty, aby to vyzeralo ako nehoda, a potom budem trvať na odškodnom. Tak to robievali mnohí, aby si trochu prílepsi-li. Tieto myšlienky som rýchlo zahnal, veď som sa len nedávno vystrábil z ťažkých zranení. Nemal som chuť opäť čeliť bolestiam, ktoré by prišli, keby bol náraz silnejší, ako by som očakával.

„Hej, ty! Ktorým smerom je Bollywood club 21?“ oslovil ma indický šofér, ktorý očividne nepochádzal z tohto kraja, prezrádzal ho jeho prízvuk. Vedľa neho sedel biely muž, ktorý sa pohrával s mobilom v ruke. Postrehol som aj ženský smiech, no ten sa ukrýval za tmavými sklami auta z miestnej požičovne vozidiel.

„Desať dolárov!“ odvetil som s vystretou rukou šoférovi, ktorého prekvapila moja trúfalosť. Zanádal mi v cudzom dialekte. Keď som sa rozhodol nevenovať im viac svoju pozornosť a pokračoval som v ceste, niektorý zo ženských hlasov, ukrývajúcich sa vzadu, po anglicky rozkázal dať mi požadovanú sumu. Spozor-nel som. Okno na zadnej časti vozidla sa pohlo smerom nadol, ale neotvorilo sa úplne. Biela ruka s peniazmi na mňa zamávala. Auto cúvlo a nádherná bytosť, akoby ani nebola z tejto planéty, mi pred nos otrčila bankovku. Neboli to však doláre, ale eurá, ktoré sa mi turistom podarilo ukradnúť len občas.

„Hovor!“ žiadala vážne, na čo môj pohľad okamžite pokorne sklzol k zemi. Jej hlas vo mne nevyvolával len zimomriavky a rešpekt, ale aj túžbu znovu aspoň raz zahliadnuť jej tvár. Šoférovi som vysvetlil cestu s dodatkom, že klub o druhej zatvára, čiže to už nestíhajú, čo hneď preložil svojim chlebobdarcom. Neznáma mi podala peniaze s takou eleganciou, akú som doteraz videl len v bollywoodskych filmoch. Neveril som, že existuje bytosť, ktorá sa dokáže pohybovať tak jemne ako ona.

„A čo je ešte otvorené?“ spýtal sa biely chlap sediaci vedľa šoféra, dopíjajúc zahraničné pivo, do ktorého si niečo prilial.

Neodpovedal som, pretože som mal oči iba pre jeho spolucestujúcu. Zdvihol som pohľad a odvážnejšie som ho ponoril do jej dekoltu. Štíhly krk sa jej až provokatívne nakláňal mojim smerom. Pri pohľade na jej nežnú tvár som mal pocit, že ju musím ochraňovať. Nedalo sa to opísať, ten pocit sa ma zmocnil po prvý raz v živote.

Ani som sa nenazdal a niečo ma zaboľelo na hlave. Ten biely do mňa hodil pivovú fľašu, pravdepodobne preto, lebo som od nemého úžasu zabudol odpovedať. Uvedomil som si, že slintám ako pes pred sukou. Zahanbil som sa.

„Možno bude ešte otvorený Ocean blue, ale nie som si istý,“ odvetil som, šúchajúc si hlavu na mieste, kde ma trafil. Začal som im vysvetľovať cestu, keď som kútikom oka zbadal, ako sa mojim smerom blížila dvojica, ktorej už dlho dlhujem peniaze.

„Môžem vám to ukázať osobne, ak si prajete, ťažko sa to vysvetľuje,“ ponúkol som sa s pokorou v hlase. Bezpodmienečne som potreboval zmiznúť, ináč dostanem viac ako len pivovú fľašu do hlavy.

„Dievčatá, urobte *pánovi* miesto! Nasadaj!“ rozhodol muž s arogantným posunkom ruky, aj keď ho šofér od jeho úmyslu vziať ma so sebou decentne odhovárал. Neveril som vlastným očiam, smel som sedieť vedľa nej! Šofér stíšil rádio a ja som ich navigoval k miestu, ktoré mávalo otvorené až takmer do rána.

„Smrdí!“ sťažovala sa tá s anjelskou tvárou po chvíli v mojej spoločnosti. Jej poznámka ma hlboko zamrzela. V rovnakom momente sa odtiahla k svojej kamarátke. Už dávno mi neprekázalo, keď sa o mne niekto vyjadroval nelichotivo, ale slová vychádzajúce z jej úst pre mňa nadobúdali nový význam. Čo najviac som sa odtiahol k dverám, aby som jej neprekážal.

„Čo keby sme ho okúpali a prezliekli?“ vyslovila druhá zo žien a všetci sa začali nahlas smiať. Medzi cudzincami sa rozprúdila

živá diskusia v mne neznámom jazyku. Obe ženy niečo pili, ale neviem, čo to bolo, s istotou som poznal len pivo. Alkoholický opar sa niesol priestormi moderného vozidla s klimatizáciou, v ktorom som sa viedol prvý raz v živote. Vysoký muž vpredu rozkázal šoférovi, aby nás zaviezol k nejakému obchodu. Asi chcel dokúpiť zásoby alkoholu, ktoré sa im rýchlo míňali.

Po pár minútach zastavili pred jedným z minimarketov s 24-hodinovou prevádzkou. Všetci vystúpili, ženy sa so smiechom ponáhľali dovnútra. Šofér sa so mnou nezhováral. Stál čo najďalej od mňa a ťukal do starého mobilu. Biely muž si odskočil, zatiaľ čo ja som sa cez polepené sklo obchodu snažil nenápadne sledovať tú krásnu bytosť, ktorá sa aj s priateľkou onedlho vracala s nákupom. Obe teperili veľké fľaše vody, ale všimol som si, že majú ešte niečo. Beloch im s nákupom nepomohol, preto som sa im ponúkol, no odbili ma.

„Vyzliekaj sa!“ zavelili so smiechom, kým hneď vedľa cesty otvárali fľaše vody. Tá s nevinnou tvárou rozbalila kocku mydla, ktorú mi podala.

„Umy sa! Smrdíš ako ukrajinský potkan z kanála!“

Keď som sa odvážil pozrieť do jej dokonalej tváre, vedel som, že pre ňu urobím čokoľvek, len aby sa na mňa opäť usmiala. Vzápätí som si vyzliekol tričko a stiahol krátke, rozpadajúce sa nohavice. Vôbec mi neprekážalo, že pred ňou stojím úplne nahý. Tá druhá na mňa začala liať chladnú vodu. Žena s nebeskou tvárou mi posunkom naznačila, aby som sa namydľil. Keď som si všetko uvedomil, začal som sa od hlavy po päty umývať. Moja nahota ich očividne nerušila a prekvapivo ani mňa nie. Neprekážalo mi dokonca ani to, že si ma tá druhá fotila mobilom.

Bol som fascinovaný vôňou mydla, už si ani nepamätám, kedy som na svojej pokožke pocítil podobný luxus. Beloch sa na mne chvíľu zabával a potom si odskočil do obchodu po ďalšie